

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs do usnesení nižších soudů, jímž bylo stěžovateli nařízeno zaplatiti poplatky za převod cených papírů z úschovy vídeňské poštovní spořitelny do úschovy pražské poštovní spořitelny.

D ů v o d y:

Ze spisu lze seznati, že k žádosti stěžovatele jako opatrovníka Adolfa J-a byla převedena 4% rakouská korunová renta nom. K 15.700 z depozita vídeňské poštovní spořitelny a uložena u poštovního úřadu šekového v Praze, kterýžto úřad za obstarání převodu účtoval poplatky Kč 133.50 a k jeho žádosti předepsal okresní soud v T. dne 24. srpna 1922 opatrovníku zaplacení této částky. Vymáhání poplatků jest ve smyslu Šu 105 a 106 j. ř. jen opatřením administrativním. Proti takovému opatření rázu administrativního jest však vyloučena stížnost pořadem soudních stolic, poněvadž nelze tu použiti ani předpisu nesporného patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák., ani civilního soudního řádu, nýbrž platí zde ustanovení Šu 74 org. zák.

Čís. 2256.

Zákon ze dne 23. července 1919, čís. 440 sb. z. a n., jímž se nařizuje přiročí a přerušení sporů pro pohledávky za bývalým c. k. erárem, c. a k. erárem a král. uherským erárem.

Žalován-li čs. erár, nelze žalobu odmítnouti z důvodu, že v pravdě jde o závazek bývalého c. k. eráru. Tato otázka jest otázkou pasivní legitimace žalovaného a dojde vyřešení v rozsudku.

Zákon za žádných okolností netýká se nároku proti soudci, jenž jest spolužalován ve sporu syndikátním.

(Rozh. ze dne 7. února 1923, R I 78 23.)

Při prvním roku v řízení o syndikátní žalobě proti československému eráru a radovi vrchního zemského soudu L-ovi navrhli žalovaní, by žaloba byla odmítnuta dle zákona ze dne 23. července 1919, čís. 440 sb. z. a n. V r c h n í z e m s k ý s o u d návrh zamítl. D ů v o d y: Zákonem ze dne 23. července 1919, čís. 440 sb. z. a n., bylo ovšem stanoveno přiročí pro pohledávky, jež vznikly před 28. říjnem 1918 proti c. k. eráru, c. a k. eráru a uherskému eráru, a mají proto dle Šu 2 cit. zák. nové takovéto žaloby pro ten čas býti odmítnuty. Avšak žaloba uplatňuje pohledávku proti československému eráru. Otázka, zda ze skutečností, z nichž se pohledávka odvozuje a které ovšem nastaly před státním převratem, mohl vzejíti závazek československého eráru, tedy zdali tento žalovaný podmět jest k žalobě pasivně legitimován, jest otázka, kterou bude zodpověděti na základě sporného jednání u věcném vyřízení sporu, právě tak jako ostatní námitky, které byly dále vzneseny, zdali může býti spolužalován druhý žalovaný a je-li tu přípustným vymáhání tvrzené škody žalobou syndikátní, když nebyl vyčerpán pořad stolic. Poněvadž nejde o námitky práva formelního, nýbrž o námitky věcné, k nimž patří i námitka nedostatku pasivní legitimace na

straně žalovaného čsl. eráru, ohledně jehož tvrzených závazků přiročí vysloveno nebylo, slušelo návrh žalovaných na odmítnutí žaloby zamítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl stížnostem žalovaných.

D ů v o d y:

Co se týče stížnosti čsl. eráru, jest napadené usnesení, že se návrhu na odmítnutí žaloby po rozumu Šu 2 (3) zákona ze dne 23. července 1919, čís. 440 sb. z. a n. nevyhovuje, případně odůvodněno k němu připojenými, stavu věci a zákonu odpovídajícími důvody a proto se k vyvrácení vývodu ve stížnosti odkazuje na tyto důvody napadeného usnesení. Dodává se, že mínění stěžovatele, že jen omylem žalován je čsl. erár místo c. k. eráru, nemá v žalobě a ve spisech opory. Pokud si také spolužalovaný Emil L. stěžuje, že nebyla žaloba odmítnuta, jest uvést, že stalo se tak, co se jeho týče, zajisté právem, protože není totožnou osobou se spolužalovaným čsl. erárem ani také s c. k. erárem a dle shora citovaného místa zákona mají býti odmítnuty toliko žaloby proti c. k. eráru, c. a k. eráru nebo král. uherskému eráru, nikoli proti soukromé osobě, a dále není mezi ním a čsl. erárem jednotného společenství v rozepři, aniž jest vedlejším intervenientem, aby z těchto důvodů (§ 14 c. ř. s., § 15 zákona ze dne 12. července 1872, čís. 112 ř. zák. a § 19 a 21 c. ř. s.) byl snad oprávněn si stěžovati. Z uvedeného plyne, že i kdyby žaloba proti čsl. eráru měla býti odmítnuta, nebylo by důvodu, aby také odmítnuta byla ohledně Emila L-a.

Čís. 2257.

Bylo-li při dodávce zboží smluveno placení: »gegen prompte Nettokassa« s přepočítacím kursem 1 Kč : 6 Krak. v Krak., dlužno na tomto kursu trvati, třebas placeno bylo drahnou dobu po splatnosti, kdy kurs se pro prodatele podstatně zhoršil (1 : 88). Prodátel může se ovšem pro škodu hojiti na prodlevším kupiteli.

(Rozh. ze dne 7. února 1923, Rv I 932/22.)

Žalovaná linecká firma objednala od žalující tuzemské firmy větší množství textilního zboží, jež žalující dodala v době od 15. února 1921 do 13. května 1921. Faktury obsahovaly pod cenou, účtovanou v Kč, doložku: »Umrechnungskurs 1 : 6. Zahlbar gegen prompte netto Kassa beim Wiener Bankverein«. Ježto žalovaná nezaplatila včas kupní ceny, oznámila jí žalobkyně dopisem ze dne 25. července 1921, nezaplatí-li do 31. července 1921, že bude žádati po ní placení v Kč. Žalovaná složila dne 25. listopadu 1921 u »Wiener Bankverein« ve Vídni kupní cenu v kursu 1 : 6 v Krak., kteréhožto placení žalobkyně neuznala a domáhala se zaplacení kupní ceny v Kč. O b a n i ž š í s o u d y žalobě vyhověly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Řešení sporu závisí jedině na výkladu doložky na fakturách, týkajících se zboží, jehož kupní ceny žalobkyně sporem se domáhá. Jde o výklad smlouvy. Rozhodným